

צפייתה של צדקת

לקוח מתוך סיום הספר "ראש לחכמים" מאת ח.ע. קוליץ

אמא זכרונה לברכה היתה צדקת גמורה. מ"ח שנה ישבה באלמנותה ואת דמעתה נצרה לגיל שמחת הגאולה כי תבוא. גם כי יארכו הימים והנה ככל ימות העולם, לא הועמה אמונתה. טעמו של שעמום ועצב לא ידעה, כי היה בצפייתה מעין עשיה וכל רגע מילאה בתפילות ומעשים טובים.

"בטח בה' ועשה טוב" היה נר לרגליה. הסידור וספר התהלים לא משו מידיה. זר לא ראה אותה בתפילתה. הכנסת אורחים קדמה למשאלותיה, אורח כי יבוא ומיד סוגרת היא את ה"קרבן מנחה" על דפיו הצהובים, בודקת ומוצאת מעשה נסים "שהכל" ו"מזונות" ומבקשת גם ליטול ידיים ו"לעשות המוציא".

מעולם לא דיברה על אכילה אלא על ברכת הנהנין. על מחושיה לא התלוננה, הם אבדו במרחב הציפיה לביאת הגואל. עם כל שינוי פתאומי במזג האויר ובואה של רוח שאינה מצויה מיהרה אל זכוכית חלונה ובכפה על עיניה תאהיל ותשא עין קודחת ורעבת ישע: האין המשיח מתקרב? האם לא עלה קול פעמיו?

מציפיה – לחלום החזיון שחלמה אמא על החיים והגאולה שנתיים לפני הסתלקותה לגן-עדן. בחודש שבט תשל"ב הוזעקתי בדחיפות לבית-החולים. מצאתי את אמי על ערש-דווי, לוחשת כדרכה מזמור תהלים: "גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירע רע כי אתה עמדי" וכו'. קבעו הרופאים כי לקתה ביותרת-הכבד ("פנקריאס" בלע"ז), תקלה שתקנתה בסכין. מובן שאפשרות זו נדחתה על הסף מחמת גילה המופלג, שהלא עברה את סף התשעים.

לאחר ימים אחדים איבדה הכרתה. סגרו את המיטה במחיצות גבוהות, לידיה הצנומות הצמידו צינורות מסועפים, וכך שכבה אמא יום אחר יום בלי שהכרתה תשוב אליה. הרופאים חדלו להתעניין ולהתייחס אליה, ופרט להחלפת מנת הגלוקוז שוב לא טיפלו בה.

ביום ה' בשבוע, ל' בשבט, היה תורי לשומרה על-ידי מיטתה, והנה עם דמדומי-חמה נדהמתי לראותה פוקחת את עיניה העששות, הטובות. היא הסתכלה בי ולחשה: חיים, אתה כאן? רק אתה כאן? לאחר שנוכחה לדעת שאין איש זולתי בחדר, אמרה בקולה הרך בשלוה גמורה: חזרתי! הכל עבר! אפשר כבר לקחת אותי הביתה! ואני נרתע כאילו אחורנית משתומם ושואל במקוטע: אמא! מה עבר? לאן חזרת? איפה היית? על מה את שחה? והיא בשקט מופתי עונה חרישית: הייתי תחת כיפת-השמים; הגעתי עד לצוהר של "עשרה הרוגי מלכות", "רבי עקיבא וחבריו". דע לך בני, שכל תפילות ישראל עולות ומתקבלות דרכם ובזכותם אנו קיימים, והוסיפה: שמעתי שם מתלחשים על ביאת הגואל ובמעמד זה ביקשתי על ישועת כלל ישראל, על צאצאי שיחי' שתהא

בלבם אהבתו ויראתו ושיזכו לגאולה, ועל עצמי שאחזור לכאן, לחיים. והפטירה, שמעת
אומרים שהוסיפו לי שנות חיים אחדות ("אפאר יאר לעבך"), ובכן חזרתי.
הזעק הרופא שפסק מופתע ביותר, שמבחינה רפואית הכל אמנם עבר, למרבה הפלא, והיא
יכולה לצאת את בית-החולים. עם בואה הביתה חזרה בערגה על סיפורה והוסיפה שעליה להיות
ערב חג מתן תורה לתפילה על-יד הכותל המערבי, וכן ביקשה לקנות לה בד קטיפה לשים לה
למראשותיה, מוכן להתעטף בה כאדרת לקבלת פני המשיח. לימים יש והיתה שוקעת
במחשבותיה, מתעוררת ואומרת פתאומית: אוי כמה משתוקקת אני להגיע לשם, ולו פעם אחת
נוספת, ולשמוע מה מתלחשים ומסתודדים כעת בענין הגאולה.
ביום ה' בשבוע, ל' בשבט תשל"ד, בערוב היום, במלאות שנתיים ימים מחלומה, באותה שעה,
עת החמה מסתלקת מראש האילנות, התעוררה אמא מחלומה והכריזה פתאומית ובכל כוחה:
"ריבנו של עולם, שלח כבר את המשיח" ("שיק שוין משיחין"), ויצתה נשמתה במשיח.
בשטיבל אחד אשר בירושלים מתנוססת פרוכת עשויה אריג הקטיפה שגשאר מיותרם
למראשותיה, עליו כתוב שמה ובשוליו רקום באותיות זהב: "אני מאמין באמונה שלמה בביאת
המשיח".